

**Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șapte a
Departamentul Slujirea Copiilor din România**

Povestirea copiilor – 8 februarie 2025

Între aventură și ascultare

Într-un localitate superbă, unde flori colorate se împleteau cu câmpurile verzi și cerul părea mereu senin, trăia un băiețel pe nume Andrei. Era un copil energic, plin de imaginație și întotdeauna dornic de aventuri. La vârsta lui de zece ani, Andrei își dorea să exploreze tot ce îl înconjura și era fascinat de poveștile minunatului loc din apropierea satului, o pădure întunecată și misterioasă. Părinții lui, conștienți de pericolele ce ascundeau aceste locuri, îi repetau mereu:

- Andrei, nu te aventura singur în pădure! Este un loc unde se pot întâmpla lucruri neprevăzute.

Dar Andrei, cu spiritul său aventuros, credea că știe cel mai bine. „Cum ar putea o pădure să fie atât de periculoasă?” își zicea el. Așa că, într-o zi, a decis să ignore sfaturile părinților și să se îndrepte spre pădure. A plecat de acasă cu inima plină de entuziasm, visând la tot ce va descoperi acolo.

Când a pășit în pădure, lumina soarelui se strecura printre frunzele dense, iar păsările cântau melodios. Andrei s-a simțit ca un aventurier în căutarea unei comori ascunse. A început să se plimbe, admirând frumusețea naturii, dar, pe măsură ce timpul trecea, și-a dat seama că s-a rătăcit. Copacii păreau tot mai familiarizați, dar el nu știa încotro să meargă.

Speriat, Andrei a început să strige după ajutor, dar pădurea părea să înghită sunetele lui. A încercat să se întoarcă pe căile pe care venise, dar toate păreau să se transforme în labirint. Frica l-a cuprins iar și iar, gândindu-se la cuvintele mamei sale:

- Ascultă-ne, dragul nostru! Noi știm ce este mai bine pentru tine.

Acesta moment de regret l-a făcut să realizeze cât de importantă era ascultarea.

În timp ce umbla disperat, a întâlnit un cățel prietenos, cu blană pufoasă și ochi strălucitori. Cățelul a început să latre vesel, ca și cum ar fi vrut să-l ajute. Andrei, deși speriat, a început să-l urmărească. Cățelul l-a condus pe o potecă îngustă, iar inima lui Andrei a început să bată cu speranță.

După o vreme, cățelul l-a dus la marginea pădurii, unde soarele strălucea din nou. Acolo, Andrei și-a regăsit părinții, care îl căutau cu disperare. Mama lui a alergat spre el, cu lacrimi în ochi, și l-a îmbrățișat strâns.

- Unde ai fost, dragul meu? Ne-am făcut atât de multe griji! a spus ea, iar Andrei a înțeles cât de mult îl iubeau.

În acea clipă, băiețelul a promis că nu va mai ignora sfaturile părinților săi. I-a mulțumit cățelului care l-a ajutat, iar el și părinții săi s-au întors acasă împreună, mai uniți ca niciodată. De atunci, Andrei a devenit un băiețel ascultător. A învățat că părinții săi îi doresc binele și că ascultarea este cheia pentru a se proteja de primejdii.

Povestea lui Andrei poate fi văzută ca o reflecție a povestirii biblice cu Adam și Eva, evidențiind importanța ascultării și impactul deciziilor noastre. Așa cum Andrei a ignorat sfaturile părinților săi, la fel Adam și Eva au ales să nu asculte de Dumnezeu, ajungând astfel în fața unor consecințe neașteptate.

În Grădina Edenului, Dumnezeu le-a dat lui Adam și Eva toate cele necesare, cu o singură excepție: să nu mănânce din fructul interzis. Această interdicție le-a fost oferită din dorința lui Dumnezeu de a-i proteja, pentru a le asigura o viață fericită și lipsită de suferință. Cu toate acestea, ispitirea a fost prea mare, iar ei au cedat dorinței de a cunoaște mai mult. Această decizie a dus la pierderea inocenței și la experiența suferinței și a separării de bunăstarea divină.

Legătura dintre cele două povești reiese din această alegere de a ignora învățăturile oferite de cei care ne iubesc. Atât Andrei, cât și Adam și Eva au avut ocazia de a alege ascultarea, dar au decis în cele din urmă să-și urmeze propriile dorințe. Consecințele acestor alegeri au avut un impact profund asupra existenței lor. Andrei s-a rătăcit și a simțit frica și regretul, în timp ce Adam și Eva au fost izgoniți din grădină și au trebuit să se confrunte cu realitatea unei vieți mai dificile.

Astfel, aceste povești ne învață că, deși dorința de a explora sau de a cunoaște este naturală, este vital să ascultăm de cei care ne iubesc și ne protejează. Părinții, la fel ca Dumnezeu în Biblie, au înțelepciunea și experiența necesară pentru a ne călăuzi. A asculta de ei nu doar că ne ajută să evităm primejdii, dar ne și oferă încrederea necesară pentru a ne desfășura viața în siguranță și armonie.

Morala este clară: ascultarea părinților nu este doar un act de respect, ci și o formă de iubire. Ei au experiența și cunoștințele necesare pentru a ne îndruma pe calea cea bună. Ascultarea este cheia pentru a construi relații sănătoase și pentru a ne îngriji de propria noastră soartă.